

[Lønger]

nalpolitik, men om simple banale økonomiske overvejelser, og man skulle være en slem idiot, hvis man lod være med at lave disse lovovertrædelser. Det er jo i virkeligheden også det, det drejer sig om, når vi diskuterer våbensmuglerier. Der indgår også her økonomiske overvejelser, og hvis man har en sikkerhed for, at en eventuel fortjeneste bliver konfiskeret, vil det, alt andet lige, virke betydelig mere præventivt end strafferammerne. Derfor synes vi, at det, socialdemokraterne har fået med gennem ændringsforslaget, er meget mere væsentligt end det, som forslaget oprindeligt gik ud på, selv om vi også kunne støtte det i den oprindelige udformning.

Jeg vil godt slutte med at sige, som jeg har sagt én gang, at det, der betyder noget, er muligheden for konfiskation, og samtidig vil jeg tilføje, at den generelle tvivl, som VS har om nytten af anvendelsen af frihedsstraf i det hele taget, selvfølgelig gælder på dette område, som den gælder på alle andre områder. Det betyder, at som forslaget nu ser ud til at tegne sig i sin endelige udformning, synes vi, det er et godt forslag, også et bedre end det oprindeligt.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Hr. Leif Hermann sagde, at det var jo ikke sikkert, at en regel, fordi den var indført for 20 år siden, skulle gælde stadig væk. Det kan hr. Leif Hermann selvfølgelig have ret i, men det er heller ikke det, vi taler om. Det, vi taler om, er risikoen ved at forlade et princip, som jeg tror er meget afgørende. Jeg ville da gerne, inden vi går for langt med hensyn til at fastsætte obligatoriske straffe, have en undersøgelse af, hvordan det forholder sig til menneskerettighedsreglerne, for jeg tror ikke, hr. Leif Hermann vil være helt fjernt fra den tankegang, at hvis der er formildende omstændigheder knyttet til en persons handlinger, skal det tages i betragtning. Skal man være fuldstændig ligeglad med dette? Jeg mener, det har karakter af en menneskeret, at formildende omstændigheder tages i betragtning. Det er synspunkter af den art, det drejer sig om, og det var derfor, jeg gik ind i debatten om dette spørgsmål. Jeg er bange for, at vi bevæger os ud i noget, som ingen af os ønsker, når det kommer til stykket, nemlig at man direkte fastsætter en straf og ikke giver anledning til en prøvelse, sådan

som der er mulighed for det i øjeblikket ved retterne.

Så ved jeg i øvrigt ikke, om hele denne debat har haft så stor interesse, når hr. Hans Hækkerup ikke ønsker at besvare et ganske enkelt spørgsmål. Hr. Hans Hækkerup vil måske forstå, at vi andre i dette øjeblik er i tvivl om, hvorvidt det socialdemokratiske forslag overhovedet eksisterer, for man gik frem med et ønske om at fordoble straffen. Helt usædvanligt siger ordføreren for socialdemokratiet her ved anden behandling, at man gerne vil have sagen i udvalg igen, og nægter samtidig at besvare mine spørgsmål. Holder man fast ved fordoblingen, altså de 6 år, eller gør man ikke? Hvad skulle hele denne debat til for, når man end ikke kan besvare det enkle spørgsmål? Det oprindelige forslag, der, som hr. Lønger påpegede, gik ud på, at maksimumstraffen nu skulle være 6 år, eksisterer det, eller gør det ikke? Vil hr. Hans Hækkerup stå fast på det, eller vil han ikke?

(Kort bemærkning).

Hans Hækkerup (S):

Når nu justitsministeren ikke kan vente på, at vi får denne udvalgsbehandling mellem anden og tredje behandling, skal jeg da gerne oplyse ham om, hvad vi har tænkt os at gøre. Vi har tænkt os under udvalgsbehandlingen at stille et ændringsforslag, der går ud på, at strafferammen skærpes fra 3 til 4 år og ikke fra 3 til 6 år, og med nøjagtig den argumentation, jeg anførte, at det, der er væsentligt for os, er, at den samlede virkning af vores lovforslag, som altså stadig eksisterer og også vil blive vedtaget ved tredje behandling, er en fuldstændig klar besked til dem, der overtræder reglerne, overtræder FN's våbenembargo, om, at det vil vi ikke finde os i i det danske folketing.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Ja men hvorfor kunne hr. Hans Hækkerup så ikke sige det med det samme? Der havde formentlig været sparet en del ord i denne debat, hvis vi havde fået det at vide.

Så vil jeg gerne overbringe min lykønskning til de mange medlemmer i den socialdemokratiske gruppe, der har sørget for, at hr. Hans Hækkerup ikke gik så vidt, som han ønskede. Hr. Hans Hækkerup var jo så skråsikker på ved første behandling, at det var de